

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 540/2019
06.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Милосављевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К 54/17 од 18.06.2018. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 221/18 од 26.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 06.06.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К 54/17 од 18.06.2018. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 221/18 од 26.02.2019. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици К 54/18 од 18.06.2018. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, па му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године не учини ново кривично дело. На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећени ББ је са имовинскоправним захтевом упућен на парнични поступак. На основу члана 261. и 266. ЗКП, окривљени је обавезан да оштећеном надокнади трошкове заступања од стране пуномоћника у укупном износу од 60.750,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Окривљени је на основу члана 261, 262. и 264. став 1. ЗКП, обавезан да плати на име трошкова кривичног поступка и то: суду износ од 8.000,00 динара и износ од 24.014,00 динара Основном јавном тужилаштву у Сремској Митровици као и да плати суду износ од 8.000,00 динара на име паушала, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 221/18 од 26.02.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Милосављевић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање или наведене пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе на основу члана 423. ЗКП.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу и на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијане правноснажне пресуде заснивају на незаконитом доказу – исказу сведока ВВ, за којег је његов отац, оштећени ББ, у исказу датом у претходном поступку рекао да му је одузета пословна способност и да му је он старалац, због чега не може да приступи у тужилаштво ради давања изјаве. У вези са тим бранилац у захтеву наводи да је суд поступио супротно члану 92. ЗКП, којим је одређено да сведок може бити оно лице које може да пренесе своја сазнања и опажања, јер је суд, с обзиром на то да је у списима предмета имао податак да је наведени сведок лишен пословне способности и стога није у стању да опажа и преноси своја сазнања, био дужан да у смислу члана 131. став 2. и члана 133. ЗКП, ангажује вештака неуропсихијатра, који би се изјаснио о томе да ли код овог сведока постоје душевне сметње односно да ли је способан да сведочи, а што у конкретном случају није учињено.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Одредбом члана 92. став 1. ЗКП, прописано је да свако лице које може да пренесе своја сазнања или опажања у вези са предметом сведочења има способност сведочења.

Ова одредба односи се на општу способност да се буде сведок која подразумева могућност одређеног лица да пренесе своја сазнања или опажања у вези са предметом сведочења. Дакле, не постоје сметње да се као сведок испита лице које има одређене физичке или душевне недостатке, под условом да орган поступка, по свом слободном уверењу оцени да то лице може да пренесе обавештења о чињеницама које се утврђују у поступку. Стога околност да је сведок ВВ лишен пословне способности није искључивала могућност да он буде испитан у својству сведока у кривичном поступку имајући у виду да ово лице, по уверењу суда, поседује општу способност да буде сведок, а у току поступка се није појавила сумња у способност овог сведока да пренесе своја сазнања и опажања у вези са предметом сведочења.

Поред тога, одредба члана 131. став 2. ЗКП, предвиђа само могућност а не и обавезу суда да одреди психијатријско вештачење уколико се појави сумња у способност сведока да пренесе своја сазнања или опажања у вези са предметом сведочења, због чега су оцењени као неосновани наводи захтева браниоца окривљеног да је суд у ситуацији када је сведок лишен пословне способности био дужан да одреди наведено вештачење.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да исказ сведока ВВ дат на главном претресу није прибављен у супротности са одредбама члана 92. став 1, члана 131. став 2. и члана 132. став 3. ЗКП и исти представља законит доказ на коме се пресуда, по одредбама Закона о кривичном поступку, може заснивати.

Стога је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оценио као неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује да је налаз и мишљење вештака судске медицине Предрага Стојановића, незаконит доказ са образложењем да се вештак о повреди главе оштећеног изјашњавао на основу отпусне листе од 05.10.2016. године у којој таква повреда уопште није констатована, при чему је вештак у налазу навео да је шутирање обуvenusом ногом подесан начин за настанак предметне телесне повреде, иако у списима предмета нема доказа на основу којих би се могло утврдити шта је окривљени критичном приликом имао обуvenusо на ногама.

Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног изнетим наводима захтева, иако указује да је наведени налаз и мишљење незаконит доказ, у суштини оспорава чињеничне закључке вештака из овог налаза а самим тим и чињенично стање утврђено побијаном правноснажном пресудом.

У захтеву за заштиту законитости бранилац истиче и то да је побијаним правноснажним пресудама повређен закон из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, наводима да је током поступка повређено право на одбрану окривљеног тиме што је без икаквог основа одбијен доказни предлог одбране да се испитају два сведока, којим наводима се указује на повреду закона из члана 395. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 395. ЗКП, нити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.